

...-I ÍTÉLŐTÁBLA

Gf. III. .../2012/7. szám

A ...-i Ítéltábla a felszámoló szervezet (felszámoló szervezet címe, felszámolóbiztos: Kökényesi Róbert), mint felszámoló megbízásából eljáró 198. számú Ügyvédi Iroda (ügyvédi iroda címe, ügyintéző: Dr. Karácsony József ügyvéd) által képviselt felperes neve (felperes címe) felperesnek-, a Krankovics Ügyvédi Iroda (ügyvédi iroda címe, ügyintéző: Dr. Ibolya Judit ügyvéd) által képviselt alperes neve (alperes címe) I. r. alperes, és a Dr. Mórocz Ügyvédi Iroda (ügyvédi iroda címe, ügyintéző: Dr. Mórocz István ügyvéd) által képviselt alperes neve (alperes címe) II. r. alperes ellen szerződés érvénytelenségének megállapítása, vagy vételár visszakövetelése iránt indított perében, a ...-i Törvényszék 2012. január 10. napján kelt, 8.G.../2011/20. számú ítélete ellen az alperes 21. számú fellebbezése alapján lefolytatott másodfokú eljárásban - a 2012. június 26. napján megtartott nyilvános fellebbezési tárgyaláson - meghozta a következő

ítéletet:

Az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét megváltoztatja, és a felperes keresetét elutasítja. Mellőzi az I. r. és a II. r. alpereseknek a felperes javára elsőfokú perköltség, valamint az I. r. alperesnek az állam javára illeték fizetésére kötelezését.

Kötelezi a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az I. r. alperesnek 337 000 (Háromszázharminchétezer) Ft, a II. r. alperesnek 168 000 (Egyszázhatvannyolcezer) Ft elsőfokú perköltséget, az államnak - külön felhívásra - 319 000 (Háromszáztizenkilencezer) Ft le nem rótt kereseti illetéket.

Kötelezi a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az I. r. alperesnek 520 750 (Ötszázhúszezer-hétszázötven) Ft, a II. r. alperesnek 12 700 (Tizenkettőezer-hétszáz) Ft másodfokú perköltséget.

Ez ellen az ítélet ellen nincs helye fellebbezésnek.

Indokolás:

Az elsőfokú bíróság a bizonyítást követően 20. sorszámon meghozott ítéletében kötelezte az I. r. alperest, hogy fizessen meg a felperesnek 15 napon belül 3 000 000 Ft „tőkét”, valamint 190 500 Ft perköltséget. Megállapította, hogy „a II. r. alperessel szemben 2 317 875 Ft követelés érvényesítésére a jövőben a felperes jogosult.” A II.r. alperest mindezek tűrésére kötelezte.

Kötelezte az I-II. r. alpereseket, hogy fizessenek meg a felperesnek egyetemlegesen 15 napon belül 147 100 Ft perköltséget, az I. r. alperest pedig külön arra, hogy az államnak az állami adóhatóság külön felhívására fizessen meg 319 000 Ft állam által előlegezett illetéket.

Az ítéletben megállapított és a fellebbezés elbírálása szempontjából lényeges tényállás szerint a felperes mezőgazdasági gépet vásárolt az I. r. alperestől, amelynek a vételárát az I. r. alperes 5 317 870 Ft összegben 2010. március 12-én kiszámlázta felé. A számlán megjelölt fizetési határidő 2010. március 24-e volt.

A 2010. május 31. napján megkötött engedményezési szerződésben a felperes a II.r. alperessel szemben - egy 2010. május 20-ai szintén mezőgazdasági gép értékesítéséből - keletkezett 9 945 000 Ft, 2010. július 1-jei esedékességű követeléséből 5 317 875 Ft-ot, a fennálló tartozása fejében az I. r. alperesre engedményezett. Az I. r. alperes ezzel a számlakövetelését kiegyenlítettnek tekintette, és lemondott a felperessel szembeni késedelmi kamatigényéről.

A felperes 2010. június 8-án értesítette a II. r. alperest az engedményezésről, közölve, hogy az engedményezett összegben felüli 4 627 125 Ft összegű tartozást továbbra a felperesnek köteles teljesíteni.

A II. r. alperes az I. r. alperesnek 2010. szeptember 30-án, majd 2010. október 22-én és 2010. december 11-én 1 000 000 - 1 000 000 Ft-ot, mindösszesen 3 000 000 Ft-ot teljesített.

2010. május 28. napján a felperessel szemben egy hitelezője felszámolás iránti kérelmet terjesztett elő, melynek alapján indult felszámolási eljárásban a bíróság a Céglökönyben ...-én közzétett végzésében a felperes fizetéseképtelenségét megállapította, a felszámolását elrendelte, és felszámolóként a ... Korlátolt Felelősségű Társaságot (a továbbiakban: felszámoló) kijelölte.

A felperes vezető tisztségviselője, P.I. vezérigazgató a tevékenységet lezáró mérleget 2010. november 5-én, a felperes teljes iratanyagát, meglévő tárgyi eszközeit, készleteit, készpénzét 2010. november 9-én adta át a felszámolóbiztosnak. A tevékenységet lezáró mérleg szerint a felperes vagyona 1 174 657 000 Ft értékű, a felszámoló által készített felszámolási nyitómérleg szerint pedig 1 156 940 000 Ft volt.

A felszámolóhoz bejelentett és nyilvántartásba vett hitelezői igények összesen 809 085 019 Ft-ot tettek ki.

A felperes a felszámolás elrendelése után is folytatta (korlátozott, szűkített mértékben) a tevékenységét. A felszámolás kezdő időpontjától eltelt egy év alatt a felperesnek 160 337 627 Ft összegű bevétele volt, a kiadásai pedig 132 189 973 Ft-ot tettek ki.

A felperes telephelyéül szolgáló ingatlant a felszámoló nyilvános pályázat útján két alkalommal kísérelte meg értékesíteni, eredménytelenül.

A felperes felszámolásának első évéről a felszámoló által készített közbenső mérleg és jelentés szerint a felperesnek a zálogjoggal terhelt vagyontárgyai értékesítéséből befolyt összegből a Cstv. 49/D. § (1) bekezdése szerinti kielégítési elsőbbséget élvező hitelező javára 55 190 108 Ft került kifizetésre, és a felperesnek - a közbenső mérleg fordulónapjával - 32 115 658 Ft pénzeszköze volt.

Az I. r. alperes ellen az elsőfokú bíróságnál - 2011. január 14. napján érkezetten - előterjesztett keresetében a felperes felszámolója a felperes és az I. r. alperes között 2010. május 31-én megkötött engedményezési szerződés érvénytelenségének a megállapítását kérte az 1991. évi LI. törvény (Cstv.) 40. § (1) bekezdés c.) pontja alapján.

Arra hivatkozott, hogy a felszámolásának megindítására irányuló kérelem bírósághoz történt benyújtásának időpontja (2010. május 28.) után kötött engedményezési szerződéssel a felperes az I. r. alperest előnyben részesítette, mert a szállítási szerződésből eredő követelésével a felszámolási eljárásban a Cstv. 57. § (1) bekezdés f.) pontja szerinti kielégítési kategóriába lett volna besorolva, amely hitelezők igényének 100 %-ban történő megtérülése - az őket megelőző rangsorban lévő hitelezőkre tekintettel - bizonytalan. Ugyanakkor az I. r. alperes a követeléséhez 100 %-os mértékben hozzájutott.

A felperes a keresetét utóbb módosította, és kiterjesztette a II. r. alperesre is akként, hogy az I. r. alperest az általa elismerten már felvett 3 000 000 Ft megfizetésére kérte kötelezni a Cstv. 40. § (1) bekezdés c.) pontja, vagy a Cstv. 40. § (2) bekezdése alapján, utóbbinál hivatkozva arra, hogy az I. r. alperest az előbbiek szerint előnyben részesítő jogügylet nem tartozik a felperes rendes gazdálkodása körébe.

A II. r. alperesre vonatkozó elsődleges kereseti kérelmében az abban foglaltak túrésére kérte kötelezni, míg a másodlagos kereseti kérelmében vele szemben a fennmaradó 2 217 875 Ft tekintetében megállapítási keresetet terjesztett elő.

Az I. r. alperes az ellenkérelmében a felperes kereseteinek elutasítását, elsődlegesen arra hivatkozással kérte, hogy a Cstv. 40. § (1) bekezdése szerinti 90 napos keresetindítási határidőt nem tartotta meg.

Ezen felül a Cstv. 40. § (1) bekezdés c.) pontjában foglalt törvényi feltételek azért nem állnak fenn, mert a jelentős eszközvagyonnal rendelkező felperes tekintetében nem lehet megállapítani, hogy a vagyona a hitelezők igényeinek kielégítésére ne nyújtana fedezetet, így nem igazolt az I. r. alperes előnyben részesítése.

Nem állapítható meg továbbá a felek részéről a célzatosság sem, ami a hivatkozott törvényhelyben előírt tényállási elem.

A felperes keresetének másodlagosan előterjesztett jogcímen való teljesíthetőségéhez pedig a hitelező előnyben részesítésén kívül a másik konjunktív feltétel fennállása sem állapítható meg, mivel a perbeli szerződést a felek a rendes gazdálkodás körében kötötték.

A II. r. alperes az érdemi ellenkérelmében a kereset elutasítását kérte, annak indokaiban csatlakozva az I. r. alpereshez.

Az elsőfokú bíróság Cstv. 40. § (1) bekezdése szerinti határidő betartását vizsgálva a felperes részéről becsatolt, a vezérigazgatója és a felszámolóbiztos által aláírt 2010. november 9-ei iratátadás-átvételi jegyzőkönyv, valamint K.R. felszámolóbiztos tanúvallomása alapján megállapította, hogy a felszámoló 2010. november 9-én szerzett

tudomást a perbeli engedményezési szerződésről, illetve arról, hogy milyen volt a felperes vagyoni helyzete. Az ítélet indokolása szerint ebből következően a felperes a keresetlevél 2011. január 14-ei előterjesztésével a Cstv. 40. § (1) bekezdésében írt 90 napos keresetindítási határidőt a Cstv. 40. § (1) bekezdés c.) pontjára alapított kereseti kérelem vonatkozásában is, és a 40. § (2) bekezdése alapján előterjesztett kereseti kérelem tekintetében is betartotta, figyelemmel arra, hogy az elévülési jellegű határidő a felszámoló tudomásszerzésének időpontjáig nyugodott.

Ezt követően az elsőfokú bíróság az ítélete indokolásában kifejtette, hogy a Cstv. 40. § (1) bekezdés c.) pontja alapján határidőben előterjesztett kereseti kérelme eredményességéhez a felperesnek azt kellett bizonyítania, hogy a keresettel megtámadott 2010. május 31-én megkötött engedményezési szerződés tárgya egy hitelező - nevezetesen az I. r. alperes - előnyben részesítése volt, azaz az akár ilyen célzat nélkül is megkötött ügylet objektív eredményeként az I. r. alperes követelésének nagyobb hányadához jutott hozzá, mint ha a felszámolási eljárásban keresett volna kielégítést.

Rámutatott arra, hogy a szerződés tárgya a Ptk. 227. § (1) bekezdése értelmében maga a szolgáltatás, amely irányulhat valamely dolog átadására, tevékenységre, tevékenységtől való tartózkodásra, vagy más magatartásra. A perbeli - a felperes és az I. r. alperes között létrejött - engedményezési szerződés tárgya a felperes II. r. alperessel szemben fennálló követelése egy részének az átruházása volt, ami így ellenértékét képezte az I. r. alperes által a felperes részére eladott mezőgazdasági gépnek. A követelés átruházása, mint szerződéses szolgáltatás tehát nem az I. r. alperes, mint hitelező előnyben részesítése volt, ezért a perbeli engedményezési szerződés a Cstv. 40. § (1) bekezdésének c.) pontja alapján megalapozottan nem támadható.

A felperes másodlagosan előterjesztett keresetét a Cstv. 40. § (2) bekezdése alapján vizsgálva az elsőfokú bíróság megállapította, hogy e törvényhely szerint a szolgáltatás visszakövetelésének egyik feltétele az, hogy a nyújtott szolgáltatás eredményeként az I. r. alperes a többi hitelezőhöz képest előnyben részesült, megvalósult. A peres felek közötti engedményezési szerződéssel az I. r. alperes 5 317 875 Ft értékű követelést szerzett meg, amelyet beszámított a felperessel szemben - ugyanilyen összegben fennálló - vételár követelésébe. Az engedményezési szerződés alapján jogosult lett beszédni a II. r. alperestől a felperesnek eladott mezőgazdasági gép vételárának megfelelő összeget.

Miután a per adataiból (a felszámolási közbenső mérlegből és jelentésből, a felszámolás alatt a felperes telephelyének a felszámoló általi két alkalommal is megkísérelt értékesítésének eredménytelenségéből, illetőleg a felszámolóbiztos nyilatkozatából) megállapította, hogy az adós „F” kategóriás hitelezői nem jutnak majd maradéktalanul kielégítéshez, arra a következtetésre jutott, hogy az I. r. alperes a beszámítás, azaz az engedményezési szerződés eredményeként a felperessel fennálló gazdasági kapcsolatából eredő követeléséhez - amely a felszámolási eljárásban „F” kategóriába kerülhetett volna besorolásra - a Cstv. 57. § (1) bekezdése szerinti hitelezői kielégítési sorrend megsértésével jutott hozzá.

Megvalósultnak találta az elsőfokú bíróság a Cstv. 40. § (2) bekezdésében foglalt másik törvényi feltétel fennállását is.

Álláspontja szerint ugyanis a rendes gazdálkodás körébe a cégjegyzékbe is bejegyzett tevékenységi körök gyakorlása, az üzletszerű gazdasági kapcsolatokban megkötött

szerződések és az ezek alapján teljesített szolgáltatások tartoznak. A fizetéseképtelen helyzetbe került felperes általi nagy értékű követelés-átruházás nem esik ebbe a körbe.

Az elsőfokú bíróság nem fogadta el alpereseknek azt - az ezzel kapcsolatos - védekezésbeli álláspontját, miszerint a 2010. május 31-ei engedményezési szerződés tartalmilag a 2010. március 12-ei adásvételi szerződés módosításának minősül a vételár fizetési kötelezettségre vonatkozóan, és mint ilyen nem érinti az ügylet adásvételi jellegét, ezáltal a felperes rendes gazdálkodásának körébe esik.

Ennek azonban ellentmond az engedményezési szerződés teljes szövegéből, a tartalmából a felek szerződéskötési akaratára levonható az a következtetés, mely szerint az engedményezési szerződés megkötésével a szerződő felek akarata kifejezetten a közöttük 2010. február 8-án létrejött mezőgazdasági munkagép forgalmazói szerződés alapján keletkezett tartozás beszámítás útján történő megszüntetésére irányult, nem pedig a szerződés állított módosítására.

Az elsőfokú bíróság a Cstv. 40. § (2) bekezdése alapján végkövetkeztetésként megalapozottnak ítélte a felperesi keresetet, és emiatt az engedményezési szerződéssel az I. r. alperesre átruházott 5 317 875 Ft-os követelést a felperesnek „visszaadta”, és az I. r. alperes által ténylegesen beszédett 3 000 000 Ft erejéig marasztalta az I. r. alperest, míg a fennmaradó 2 317 875 Ft tekintetében a Pp. 123. §-a alapján megállapította, hogy annak követelésére ismét a felperes jogosult.

„Minthogy az I. r. alperessel szemben hozott döntése a II. r. alperesre is kihat, hiszen a még nem teljesített 2 317 875 Ft-ot - az engedményezési szerződésre való értesítés tartalmától eltérően - ismét a felperes jogosult követelni” az elsőfokú bíróság a II. r. alperest a rendelkező rész szerint tűrésre kötelezte.

Az ítélet indokolása tartalmazta azt is, hogy a vezérigazgatója, P.I. tanúkihallgatása iránti I. r. alperesi bizonyítási indítványt mellőzte, mivel azok a tények, amelyeket a tanú igazolni tudott volna, - okirattal, illetve K.R. felszámolóbiztos tanúkihallgatásával bizonyítást nyertek.

Az elsőfokú bíróság ítélete ellen az I. r. alperes terjesztett elő fellebbezést. A másodfokú tárgyaláson pontosított és kiegészített fellebbezési kérelmében elsődlegesen annak a Pp. 252. §-ának (2) bekezdése szerinti hatályon kívül helyezését, és az elsőfokú bíróságnak a per újabb tárgyalására, és újabb határozat hozatalára utasítását kérte. A fellebbezés indokolása szerint az elsőfokú bíróság megsértette a Pp. 3. § (3) bekezdése szerinti tájékoztatási kötelezettségét azzal, hogy a II. r. alperes perbevonását követően az elsőfokú eljárás teljes tartama alatt semmilyen tájékoztatást nem kapott arra vonatkozóan, mely tények bizonyítása esetében következne be a pernyertessége.

Másodlagosan a Pp. 252. §-ának (3) bekezdése alapján kérte az elsőfokú ítéletet teljes egészében megváltoztatni, a felperes keresetét elutasítani, és a felperest első-, másodfokú perköltségeiben marasztalni.

Harmadlagos fellebbezési kérelmet is előterjesztett arra az esetre, ha a fellebbezését az elsődleges és másodlagos kérelme alapján nem találná alaposnak a másodfokú bíróság, ez esetben a Pp. 252. §-ának (3) bekezdése alapján helyezze hatályon kívül az ítéletet, és kötelezze az elsőfokú bíróságot a per újabb tárgyalására, és újabb határozat hozatalára.

A másodlagos és harmadlagos fellebbezési kérelmének indokaként az elsőfokú bíróságnak a keresetindítási határidő megtartásával kapcsolatban a felperes tudomásszerzésének

időpontjára tett megállapításait illetően a bizonyítás eredményének megalapozatlan, okszerűtlen mérlegelésére hivatkozott.

Azzal érvelt, hogy az e körben bizonyítékként értékelt 2010. november 9-én keltezett (3/F/1.) iratátadás-átvételtől készült jegyzőkönyv nem tartalmaz a perbeli engedményezési szerződésre vonatkozó hivatkozást, viszont peradat van arra, hogy ezt megelőzően 2010. augusztus 10-én is kerültek engedményezési szerződések a felszámoló birtokába. A tény bizonyítására pedig K.R. felszámolóbiztos tanúvallomása egymagában nem elegendő.

A tudomásszerzés valós időpontjának megállapítása végett szükség lett volna a felperes korábbi vezérigazgatójának, P.I.-nak a tanúkihallgatására, amelyre irányuló bizonyítási indítványát azonban az elsőfokú bíróság elutasította. A szükséges bizonyítást nem folytatta le, ami azt eredményezte, hogy a tudomásszerzés időpontjára vonatkozó ítéleti megállapítások megalapozatlansága megalapozatlanná teszik az elsőfokú bíróságnak a keresetindítási határidő megtartásával kapcsolatos következtetéseit.

A másodfokú tárgyaláson hivatkozott arra is, hogy a felperes a Cstv. 40. § (2) bekezdésén alapuló igényét a perben csak a 2011. december 9-én történt bejelentésével, majd annak a 2012. január 2-án benyújtott előkészítő iratban való indokolásával, tehát a Cstv. 40. § (1) bekezdése szerinti egy éves jogvesztő határidőn túl érvényesítette.

A fellebbezés szerint egyrészt iratellenesek, másrészt egyéb okból is megalapozatlanok az elsőfokú ítéletnek az I. r. alperesre engedményezett felperesi követelésnek a Cstv. 57. § (1) bekezdés f.) pont szerinti kielégítési kategóriába sorolása, és a felperes felszámolás körébe tartozó vagyonára vonatkozó megállapításai.

Az előbbi ugyanis a rendelkezésre álló peradatokból semmi nem támasztja alá, az elsőfokú bíróság pedig e körben bizonyítást nem folytatott le.

Az elsőfokú bíróság a felperes felszámolás körébe tartozó vagyonára vonatkozó megállapításait ugyan a felperes által csatolt közbenső felszámolási mérleg adataira, és a felszámolóbiztos nyilatkozatára alapozta, azokat azonban kirívóan okszerűtlenül mérlegelve. A felszámolási közbenső mérleg ugyanis az elsőfokú bíróság megállapításaival szemben éppen azt bizonyítja, hogy a felperes vagyona 183 000 004 000 Ft-tal meghaladja az általa teljesítendő hitelező követelések összegét, így a vagyona alapján a bejelentett hitelezői igények 100 %-os kielégítése várható.

Ezzel az objektív mérlegadatokról levonható következtetéssel szemben a felperesi jogi képviselőnek az a perbeli nyilatkozata miszerint a vagyon látszólag jelenleg is több mint a kötelezettség, jogilag sem értelmezhető mivel a látszólagos vagyon fogalma sem a számvitelben, sem a matematikában nem ismert.

A vagyon értékesítésére irányuló eredménytelen kísérletekből sem vonható le olyan következtetés, hogy az csak a könyvszerinti értéknél alacsonyabb értéken lesz értékesíthető, mivel az árverési feltételek kialakítása nem a hitelezők érdekeinek figyelembevételével, hanem kizárólag az ... Bank Nyrt., mint a legnagyobb követeléssel rendelkező hitelező írásbeli utasítása alapján történik.

A másodfokú tárgyaláson iratokat csatolt annak az állításának az igazolására, hogy a felperes felszámolás körébe tartozó vagyona még az elsőfokú ítélet meghozatala után is meghaladja a hitelezői igényeket, ezért a Cstv. 56. § (2) bekezdése alapján a hitelezők abban az esetben is 100 %-ban hozzájutnak a követelésükhöz, ha a felszámolási eljárás két éves időtartamából még hátralévő kb. félév alatt sem sikerül a vagyont értékesíteni. Objektív bizonyítékok alapján a felperes felszámolási vagyonára, és a vagyonfelosztás

rendjére tekintettel a hitelezői követelések 100 %-ának kielégítése valószínűsíthető, így az a megállapítás, hogy az I. r. alperes az engedményezési szerződés megkötésével előnyben részesült a felszámolási eljárásba bejelentkezett hitelezőkkel szemben egyrészt megalapozatlan, másrészt értelmezhetetlen. A hitelezők követelésének biztosítása szempontjából pedig a jelen per megindítása eleve szükségtelen, illetőleg idő előtti.

Az elsőfokú ítélet anyagi jogi megalapozatlanságát is állítva az I. r. alperes a fellebbezésében utalt arra, hogy a Cstv. 40. § (2) bekezdésének alkalmazhatóságához két különálló törvényi feltétel együttes fennállására van szükség. Az egyik, hogy a szolgáltatás eredménye egy hitelező előnyben részesítése legyen, a másik pedig, hogy a szolgáltatás ne minősüljön a rendes gazdálkodás körébe tartozónak. Ha a két feltétel bármelyike hiányzik, a követelés jogalap hiányában nem ítéltető meg.

Az I. r. alperes szerint helytelenek az elsőfokú bíróságnak az ítélete indokolásában kifejtett azok az érvei, amelyekkel megokolva elvetette az I. r. alperesnek azt az állítását, miszerint a 2010. május 31-ei engedményezési szerződés is a felperes rendes gazdálkodási körébe tartozik.

Az engedményezési megállapodással ugyanis a felek között az elsőfokú bíróság által megállapított beszámításra nem került sor, mivel arra csak kölcsönösen fennálló követelések esetében van lehetőség, itt pedig kizárólag az I. r. alperesnek volt a felperessel szemben fennálló követelése.

Az engedményezési szerződés a feleknek a peradatok alapján megállapítható szerződési akaratát tekintve sem értelmezhető különálló szerződésként, mivel annak egyetlen célja a vételártartozás kiegyenlítése volt.

Az elsőfokú bíróság álláspontjával ellentétben ezt a szándékot nem cáfolja - az egyébként nem vitatott - az a tény, hogy az I. r. alperes lemondott a késedelmi kamatigényéről. Az pedig, hogy az engedményezési szerződésben a felek a kezési felelősséget kifejezetten kizárták azt támasztja alá, hogy a szándékuk nem új követelés-átruházó szerződés megkötésére, hanem a korábbi adásvételi szerződés módosítására irányult.

Ezzel összefüggésben az I. r. alperes hivatkozott a Kúriának (valójában a ...-i Ítéltáblának) a BDT 2009. évi 2141. számon közzétett eseti döntésében kifejtett jogi álláspontra. Eszerint ugyanis az adós rendes gazdálkodása körébe az üzletszerű gazdasági kapcsolatban megkötött szerződések és az ezek alapján teljesített szolgáltatások tartoznak, amelyekbe a vevői oldalról nemcsak a mezőgazdasági gép átvétele, hanem ennek alapján a szerződéses vételár megfizetése is beletartozik.

A II. r. alperes a másodfokú tárgyaláson a fellebbezést mindenben támogató nyilatkozatot tett.

A felperes a fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú bíróság ítéletének a helybenhagyását, és az I. r. alperesnek a pertárgyérték szerinti ügyvédi munkadíj, mint másodfokú perköltsége megfizetésére kötelezését kérte.

Álláspontja szerint a fellebbezésben állított eljárási szabálysértéseket az elsőfokú bíróság nem követte el, a perindítási határidő megtartásának vizsgálatánál pedig helyesen tulajdonított annak jelentőséget, hogy a tudomásszerzés a felszámoló részéről a teljes iratanyag átvételét követően állapítható meg, mert csak ekkor került abba a helyzetbe, hogy eldönthesse, él-e a törvényben biztosított megtámadási jogával. Erre tekintettel

alaptalan az I. r. alperesnek a keresetindítás idő előtti voltára való fellebbezési hivatkozása, és értelmezhetetlenek az ennek alátámasztására felhozott okfejtései.

Az I. r. alperes a fellebbezésében alaptalanul hivatkozott arra, hogy a Cstv. 40. § (2) bekezdése alapján történő marasztalása megalapozatlan volt.

A felperes álláspontja szerint ezzel összefüggésben iránymutatónak kell tekinteni a Legfelsőbb Bíróságnak (a fellebbezésében az I. r. alperes által is hivatkozott) a BH 2009.248. számon közzétett eseti döntését, amely szerint a követelés átruházására irányuló szerződés önmagában azt eredményezi, hogy az engedményes, mint hitelező előnyben részesül más hitelezővel szemben.

Hangsúlyozta, hogy nem fogadható el az az I. r. alperesi érvelés, miszerint az engedményezés egy fizetési mód. Az pedig tény, hogy a perbeli esetben az I. r. alperes felé fennálló felperesi tartozás akként szűnt meg, hogy az I. r. alperes a rá engedményezett követelés ellenértékébe ezt a követelést beszámította. Ezért - amint azt az elsőfokú bíróság helyes indokai is tartalmazzák - a perbeli szolgáltatás, a követelés nem tartozik a felek rendes gazdálkodási körébe.

A felperes a másodfokú tárgyaláson csatolt iratokkal kívánta igazolni, hogy az összes hitelezője kielégítésére a vagyona nem elegendő.

Az ítélet tábla mindenekelőtt rögzíti, hogy az elsőfokú bíróság ítéletének nem fellebbezett rendelkezése nem, csupán nem fellebbezett indokolási része volt. A felperes a keresetét eredetileg a Cstv. 40. § (1) bekezdés c.) pontja alapján és az I. r. alperessel szemben terjesztette elő. A kereset személyi kiterjesztésére a II. r. alperesnek a 17. sorszámú beadványban történt perbevonásával, az elsőfokú bíróság 16. sorszámú végzésében írt (nem teljesítés esetén a per megszüntetés szankcióját kilátásba helyező), felhívásának teljesítéseként került sor.

Az elsőfokú bíróság a felperes ilyen tartalmú felhívását azzal indokolta, hogy a II. r. alperes perbenállása a Pp. 51. §-ának a.) pontja alapján kötelező. Erre tekintettel az ítélet tábla az I. r. alperes fellebbezése alapján - fellebbezés hiányában a Pp. 253. §-ának (3) bekezdése szerint - az elsőfokú bíróság ítéletének csupán a Cstv. 40. § (1) bekezdés c.) pontja alapján előterjesztett kereseti igények megalapozatlanságát megokoló indokolási részében nem érintette. Az elsőfokú ítélet teljes megváltoztatására, vagy teljes hatályon kívül helyezésére irányuló fellebbezési kérelmekre tekintettel azonban az ítélet megalapozottságát a Pp. 51. § a.) pontjának, és a Pp. 233. § (1) bekezdésének rendelkezései szerint a külön fellebbezéssel nem élő II. r. alperesre vonatkozó rendelkezései és azok indokolása tekintetében is vizsgálta.

Az I. r. alperesnek a II. r. alperesre is kiható fellebbezése az alábbiak szerint alapos.

Az ítélet tábla nem állapított meg az elsőfokú eljárás során az elsőfokú bíróság részéről elkövetett, az érdemi döntést érintő eljárási szabálysértést.

Nem valósított meg eljárási szabálysértést ugyanis az, hogy az elsőfokú bíróság - noha az ítélete indokolásában megállapította, miszerint - a perbeli 2010. május 31. napján kötött engedményezési szerződés a Cstv. 40. § (1) bekezdés c.) pontja szerinti jogcímen megalapozottan nem támadható, a felperes erre alapítottan előterjesztett kereseti kérelmét elutasító rendelkezést nem hozott.

A felperes a keresetlevelében a keresetét az I. r. alperes ellen, és a Cstv. 40. § (1) bekezdés c.) pontja alapján az engedményezési szerződés érvénytelenségének megállapítása iránt terjesztette elő. A 17. sorszám alatti beadványában ezt kiegészítette azzal, hogy a keresete jogalapjaként „megjelölte a Cstv. 40. § (2) bekezdését is”. Egyúttal perbe vonta a II. r. alperest, mint a támadott engedményezési szerződésben szereplő kötelezettet azzal, hogy őt tűrésre kérte kötelezni.

A 18. sorszám alatti előkészítő iratában - kifejtve azt, hogy az I. r. alperessel szemben a megtámadott engedményezési szerződés eredményeként kapott 3 000 000 Ft visszakövetelése iránti, a Cstv. 40. § (2) bekezdése alapján fennálló jogával kíván élni - előadta, hogy ez a kereseti kérelmén nem változtat, mivel a szerződés érvénytelenségének megállapítása is azt vonja maga után, mint az eredeti állapot helyreállítása, vagyis hogy a bíróság adja vissza a felperesnek a II. r. alperessel szembeni követelését, és kötelezze az I. r. alperest a már beszedett 3 000 000 Ft megfizetésére, a II. r. alperest pedig ennek tűrésére.

A per 2012. január 10-én megtartott tárgyalásán a felperes képviselője úgy nyilatkozott, hogy a módosított kereseti kérelmét fenntartja, és az I. r. alperest kéri 3 000 000 Ft megfizetésére kötelezni, a „fennmaradó összeg tekintetében megállapítási keresetet terjeszt elő”. A felperes részéről ilyen módon előterjesztett megállapítási iránti kereset tartalma szerint az adott esetben (Pp. 3. § (2) bekezdés) értelemszerűen az engedményezési szerződés megtámadásához, azaz a Cstv. 40. § (1) bekezdés c.) pontja alapján előterjesztett kereseti kérelemhez kapcsolódhat, mivel az adós szerződésének, vagy más nyilatkozatának a megtámadására jogosító Cstv. 40. § (1) bekezdés c.) pontjával szemben a 40. § (2) bekezdés egy szolgáltatás visszakövetelésére biztosít jogszabályi lehetőséget.

Mindezekből nyilvánvaló az is, hogy a felperes végleges keresetében mindkét alperes ellen vagylagosan egymástól függő, de egymást kizáró kereseti kérelmeket terjesztett elő, amelyek közül kielégítést csak az egyik nyerhet. Az ilyen módon előterjesztett kereset - bár feltételesen több kereseti alapot foglal magában - nem jelent kereset-többséget (valódi keresethalmazatot), hanem látszólagos tárgyi keresethalmazatot alkot. Ez pedig azt jelenti, hogy a bíróságnak nem kellett feltétlenül érdemben minden kereseti kérelmet elbírálnia, illetőleg a vagylagosan előterjesztett kereseti kérelmek valamelyikének aaptalansága esetén arról nem kellett elutasító rendelkezést hoznia, amennyiben a másik érdemi vizsgálata alapján azt alaposnak találta.

Mindezekkel együtt az ítéletábra a felperes részéről az alperesek ellen a Cstv. 40. § (1) bekezdés c.) pontja alapján előterjesztett kereseti kérelmeket az elsőfokú ítéletnek a vonatkozó részében kifejtett, és fellebbezés hiányában a másodfokú eljárásban - felül nem vizsgálható indokokkal - elutasítottak tekintette.

A Legfelsőbb Bíróság Polgári Kollégiumának 2/2010. (VI.28.) PK véleménye 3/A. pontjában kifejtettek szerint - azt csak a felperesnek a Cstv. 40. § (2) bekezdése alapján előterjesztett kereseti kérelmével összefüggésben - vizsgálva, a felterjesztett iratok áttanulmányozása alapján az ítéletábra megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a Pp. 3. § (3) bekezdésében írt tájékoztatási kötelezettségét a fellebbező I. r. alperes irányában az ítélete hatályon kívül helyezésére alapot adó módon nem sértette meg, és a feleknek a tájékoztatását követően tett nyilatkozatait és indítványait figyelembe véve az e tekintetben kialakult jogvita megalapozott elbírálásához szükséges mértékben a bizonyítási eljárást lefolytatta, a

tényállást megállapította. Az így rendelkezésre álló adatok alapján az ügyben megalapozott döntés hozható, és az elsőfokú bíróság által elutasított bizonyítási indítványok teljesítése az ítéletábra megítélése szerint is szükségtelen volt.

Az elsőfokú bíróságnak a releváns tényállásból levont jogi következtetéseit az ítéletábra csak kisebb részben osztotta, érdemi döntésével pedig az alábbiak szerint nem értett egyet.

Az I. r. alperes fellebbezése a Cstv. 40. § (1) bekezdésében írt jogvesztő határidő elmulasztására hivatkozva alappal támadta az elsőfokú bíróság ítéletét.

A Cstv. 40. § (2) bekezdése kifejezetten úgy rendelkezik, hogy a felszámoló az adós nevében az (1) bekezdés szerinti határidőn belül követelheti vissza az ott leírtaknak megfelelően nyújtott szolgáltatást.

A Cstv. 40. § (1) bekezdésének a 2004. évi XXVII. törvénnyel megállapított és a 2004. május 1-jétől hatályos szövege már kifejezetten tartalmazza, hogy a felszámolást elrendelő végzés közzétételének időpontjától számítandó - tehát objektív - egy éves határidő, amelyen belül a felszámoló a 40. § szerinti igényekre a keresetét előterjesztheti, jogvesztő határidő.

Az adott ügyben irányadó tényállás szerint a felperes felszámolását a Céglözlöny 2010. július 19-ei számában tették közzé. Ehhez képest a Cstv. 40. § (1) bekezdése szerinti egy éves határidő 2011. július 19-én lejárt, ezáltal a felperes felszámolója számára a Cstv. 40. § (2) bekezdése szerinti igényre a jogvesztés ekkor bekövetkezett.

A felperes felszámolója azonban a nem vitásan 2011. január 14-én indult perben csak a 2011. december 9-én benyújtott 17. sorszámú beadványában tett olyan nyilatkozatot, ami a Cstv. 40. § (2) bekezdése szerinti igény érvényesítésének minősül.

A jogvesztő határidőn túli, másodlagosan előterjesztett keresetet ezért már ebből az okból el kellett volna utasítani.

Megjegyzni az ítéletábra, hogy a fellebbezés az elsőfokú bíróság ítéletét a jogalap fennállásának megállapítását támadó részében is megalapozott lenne.

A Cstv. 40. § (2) bekezdésének normaszövegéből - de az azt a törvénybe beiktató 2004. évi XXVII. törvény 53. §-ához fűzött miniszteri indokolásból is - egyértelműen megállapítható, hogy a visszakövetelési jog gyakorlásának két konjunktív feltétele van: az egyik, hogy a szolgáltatás egy hitelező előnyben részesítését valószínűsítette meg, a másik pedig, hogy az nem tartozik az adós rendes gazdálkodása körébe. Az utóbbi feltétel - a jogalkotó szándéka szerint - azért szükséges, hogy ne legyen visszakövetelhető az olyan kifizetés, szolgáltatás, amelyet például egy tartós jogviszony alapján rendszeresen szállított áruk ellenértékeként szolgáltatott az adós. Ebből következik, hogy a két feltétel bármelyikének hiánya kizárja a visszakövetelési jog gyakorlását, és az erre irányuló kereset elutasításához vezet (amint arra a fellebbezésében az I. r. alperes is helyesen hivatkozott).

Az elsőfokú bíróság mindkét feltétel fennállását vizsgálta, e vizsgálat eredményeként tett megállapításait, és annak alapján a jogi következtetéseit azonban az ítéletábra nem mindenben osztotta.

Alapítanul hivatkozott az I. r. alperes a fellebbezésében arra, hogy az elsőfokú bíróság a szükséges bizonyítás lefolytatása nélkül, így a hiányos bizonyítás eredményeként

helytelenül megállapított tényállás alapján, megalapozatlan következtetést vont le az egy hitelező előnyben részesítése törvényi feltétele megvalósulását illetően.

Az ítélet tábla egyetért az elsőfokú bíróság ítéletében foglalt azzal a jogi következtetéssel, amely szerint a felperesnek a II. r. alperessel szembeni követelésének engedményezése eredményezte azt az előnyt az I. r. alperes, mint hitelező számára, hogy a felperessel szemben fennálló 5 317 875 Ft összegű követeléséből 3 000 000 Ft-hoz hozzájutott.

A felperesnek az II. r. alperessel szemben fennálló követelése megszerzésének hiányában ugyanis az I. r. alperes is csak a felperes - a felszámolási eljárásában bejelentkezett, nyilvántartásba vett és visszaigazolt - többi hitelezőjével együtt, a Cstv. 57. §-ában meghatározott kielégítési sorrendben juthatott volna hozzá a követelésének ehhez a részéhez. Az I. r. alperesnek az ezzel ellentétes fellebbezési okfejtése téves.

Egyetértett ugyanakkor az ítélet tábla a fellebbezéssel abban, hogy az elsőfokú bíróság tévesen jutott arra a következtetésre, miszerint az adott esetben megvalósult a másik törvényi feltétel is, mert a felperes által nyújtott szolgáltatás nem tartozott a rendes gazdálkodásának körébe.

Tény, hogy a törvény alkalmazásakor a rendes gazdálkodás körére vonatkozóan a Cstv. - sem a 40. §-nál, sem máshol - nem ad fogalmi meghatározást. A bírói gyakorlat azonban kidolgozta az ennek megállapításakor figyelembe veendő szempontrendszert.

Eszerint:

- a módosító, 2004. évi XXVII. törvény 53. §-ához fűzött miniszteri indoklásból következtethetően az adós rendes gazdálkodása körébe a cégjegyzékbe bejegyzett, az adós létesítő okiratában szereplő tevékenységi körök gyakorlása során az üzletszerű gazdasági kapcsolatokban megkötött szerződések, az ezek alapján teljesített szolgáltatások tartozhatnak (BH 2009.248.);
- nem a szolgáltatásnak a felek általi jogi minősítése, hanem annak tényleges tartalma, jellege, indokoltsága, volumene, továbbá az adós gazdálkodásának jellemzői irányadóak annak meghatározásakor, hogy a szolgáltatás a rendes gazdálkodás körébe tartozónak minősül-e (BDT 2009.2041.);
- azt, hogy ténylegesen mely ügyletek tartoznak az adós rendes gazdálkodása körébe, mindig az adott ügy sajátosságai alapján lehet megítélni (BH 2009.248.).

E szempontok szerint vizsgálva a rendelkezésre álló peradatokat az elsőfokú bíróság téves ténybeli és jogi következtetésre jutott annak megállapításával, hogy az adott esetben a fizetése képtelen helyzetbe került felperes által nyújtott szolgáltatás a II. r. alperessel szemben fennálló nagy értékű követelés átruházása volt, amely nem tartozik a felperes rendes gazdálkodása körébe.

Az elsőfokú ítéletben megállapított tényállást az ítélet tábla a felterjesztett iratok között 19/A/2. alatt fellelhető szerződési okirat, és a Közigazgatási és Igazságügyi Minisztérium Céginformációs és az Elektronikus Cégeljárásban Közreműködő Szolgálatától hivatalból beszerezett online cégkivonat és cégmásolat alapján az alábbiakkal kiegészíti:

A felperes a cégjegyzékbe főtevékenységként bejegyzett „egyéb gépjármű-kereskedelem” mellett - egyebek között - „Mezőgazdasági gép, berendezkedés nagykereskedelme” tevékenység üzletszerű folytatására alakult cég. A felperes és az I. r. alperes 2010. február 8-án az I. r. alperes által gyártott mezőgazdasági munkagépek felperes általi forgalmazására keretjelleggel „mezőgazdasági munkagép forgalmazó szerződés”-t kötöttek.

Az így kiegészített és irányadónak tekintett tényállás alapján - az előbbieken leírtak szerint - megállapítható, hogy a perbeli engedményezési szerződés megkötésének időpontjában a mezőgazdasági gépek forgalmazására (adásvételére) üzletszerű gazdasági kapcsolatban megkötött szerződések, és az ezek alapján teljesített szolgáltatások a felperes rendes gazdálkodása körébe tartoztak.

Osztotta az ítélet az azt a fellebbezési álláspontot is, mely szerint téves (és iratellenes is) az elsőfokú bíróságnak az az ítéleti megállapítása, hogy a jelen esetben a felperes által az I. r. alperesre a 2010. május 31-ei engedményezési szerződéssel történt „követelés átruházásával beszámításra került volna sor”. A Ptk. 296. §-ának (1) bekezdése szerint ugyanis fogalmilag beszámítás csak ugyanazon személlyel szemben fennálló tartozás és követelés viszonylatában a kötelezettnek kifejezetten erre irányuló nyilatkozata alapján történhet.

Az I. r. alperesnek az engedményezési szerződés 4.) pontjában rögzített késedelmi kamatigényről való lemondása ilyen joghatás kiváltására alkalmas beszámítási nyilatkozatnak nem minősül, illet egyik fél részéről sem tartalmaz az engedményezési szerződés egyéb része, és nincs annak megállapítására alkalmas további peradat sem.

Az elsőfokú ítélet indokolásában hivatkozott a bírósági jogi álláspont alátámasztására szolgáló BH 2009.248. számú jogesetben szereplő tényállástól eltérően, a jelen esetben a felperesnek nem volt követelése az I. r. alperessel szemben, és az I. r. alperesnek sem volt tartozása a felperes felé, illet a támadott jogügylet, az engedményezési szerződés sem eredményezett.

Ezzel szemben magából a szerződési okiratból minden kétséget kizáróan megállapítható, hogy az engedményezésre kifejezetten a felperesnek az I. r. alperes felé a vele szemben kibocsátott ... számú számlában érvényesített, már esedékessé vált vételár tartozására tekintettel, annak teljesítése céljából került sor, amely vételár megfizetése - az irányadó (nem vitás) tényállás szerint - a felperesnek az I. r. alperessel 1 db tárcsás borona adásvételére 2010. március 12-én megkötött adásvételi szerződésben vállalt kötelezettsége (szolgáltatása) volt.

Mindezekből következik, a 2010. május 31-ei engedményezési szerződéssel a II. r. alperessel szemben fennálló követelésének az I. r. alperesre történt engedményezése (átruházása) a felperes részéről egy, a főtevékenységi körébe tartozó az I. r. alperessel fennálló tartós jogviszonya alapján rendszeresnek minősülő áruvásárlás ellenértékeként nyújtott szolgáltatás (vételár megfizetés) volt, ami a felperes szerződésszerű, napi gazdasági tevékenységéhez tartozó magatartásnak minősült, függetlenül attól, hogy a szolgáltatás nyújtása (azaz a pénz megfizetése) ténylegesen más, a II. r. alperes részéről - és az irányadó tényállás szerint nem hiánytalanul, csupán 3 000 000 Ft összeg erejéig - történt meg.

A rendelkezésre álló, figyelembe vehető peradatok tehát nem igazoltak olyan tényeket, amelyek lehetővé tették volna a vételár követelés engedményezésével (átruházásával) történő kifizetésének a rendes gazdálkodáson kívüliként való minősítését.

Tévedett ezért az elsőfokú bíróság, amikor ennek ellenére ellentétes megállapítást tett, és a téves jogi álláspontjának alátámasztására, az általa hivatkozott BH 2009.248. számú jogesetben kifejtett jogi álláspont - eltérő tényállás miatt - a jelen ügyben nem fogadható el.

A leírtakból megállapítható, hogy a felperes a Cstv. 40. § (2) bekezdésében írt két konjunktív törvényi feltétel egyikének a fennállását nem bizonyította, ezért a

visszakövetelési jog érvényesítése iránti keresetét már ebből az okból a másik törvényi feltétel fennállásának megállapításához a fellebbezés szerint hiányos, és ezért még szükséges további bizonyítás lefolytatása nélkül is el kellett (volna) utasítani. Az ítélőtábla ezért a felperes fellebbezésének az elsőfokú ítéletet a felperes vagyonára vonatkozó iratellenes megállapításai miatt támadó részével érdemben már nem foglalkozott.

Az I. r. alperessel szembeni visszakövetelés tehát - fentiek szerinti - megalapozatlansága miatt alaptalan, így az annak teljesítése túrésére a II. r. alperessel szemben előterjesztett - ezért tartalma szerint marasztalási - kereset is az.

A felperes elsődleges, a Cstv. 40. § (1) bekezdés c.) pontjára alapított megtámadási keresetének - az elsőfokú bíróság részéről az ítélete nem fellebbezett indokaival megállapított - megalapozatlansága folytán pedig jogalap nélkülivé vált annak kimondása, hogy a II. r. alperessel szemben a 2 317 875 Ft követelés érvényesítésére a jövőben a felperes jogosult. Amiatt pedig, hogy a felperes és az I. r. alperes között 2010. május 31-én létrejött engedményezési szerződés érvénytelenségét jogerős bírói ítélet nem állapította meg, a felperesnek az I. r. alperessel szembeni visszakövetelési igénye nem megalapozott, a felperesnek az I. r. alperessel szemben nincs olyan joga, amelynek megóvása érdekében az elsőfokú ítélet rendelkező részében tett megállapításra szükség lenne. E nélkül pedig a Pp. 123. §-a szerinti megállapítási kereset előterjesztésére, a felperesnek a II. r. alperes elleni ilyen kereseti kérelme teljesítésére nincs jogszabályi lehetőség.

A kifejtettek alapján az ítélőtábla a Pp. 253. §-ának (2) bekezdésének megfelelően az elsőfokú bíróság ítéletét - nem érintve annak a megtámadási igény alaptalanságával kapcsolatban kifejtett indokait -megváltoztatta, és a felperes keresetét teljes egészében elutasította. Mivel a megváltozott pernyertesség-pervesztesség arányra tekintettel szükségessé vált, megváltoztatta az elsőfokú bíróság ítéletének a perköltség és illeték viselésére vonatkozó rendelkezéseit is.

Az ítélőtábla döntése alapján az alperesek pernyertesek lettek, a felperes pedig teljes egészében pervesztessé vált. Ezért az ítélőtábla mellőzte az I-II. r. alpereseknek a felperes javára elsőfokú perköltség, és az I. r. alperesnek az állam részére le nem rótt kereseti illeték megfizetésére kötelezését, és a Pp. 78. §-ának (1) bekezdése alapján a pervesztes felperest a Pp. 78. §-ának (1) bekezdése alapján az alperesek javára ügyvédi munkadíjból eredően keletkezett elsőfokú perköltség megfizetésére kötelezte.

Az ügyvédi munkadíj összegét mindkét alperes vonatkozásában egyaránt a pertárgyérték alapulvételével „A bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről” szóló 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet 3. § (2) bekezdés a.) pontja, és a 4/A. § (1) bekezdése szerint 27 %-os ÁFÁ-val növelten, de a II. r. alperes vonatkozásában a (6) bekezdés alkalmazásával az I. r. alpereshez képest mérsékelt összegben állapította meg a kifejtett ügyvédi tevékenységre tekintettel.

Az ügyvédi munkadíj meghatározásának alapját jelentő pertárgyérték megállapításánál figyelemmel volt arra, hogy a felperes a keresetét vegyes (valódi személyi és látszólagos tárgyi) keresethalmazatban terjesztette elő, amely utóbbi nem jelent keresetösszeget, ezért a Pp. 25. § (3) bekezdése a pertárgyérték megállapításánál sem alkalmazható, hanem azt a legmagasabb pertárgyértékű kereseti kérelemmel azonosan kell meghatározni. A Cstv. 40. § (1) bekezdés c.) pontja szerinti megtámadás iránt indított per a Pp. 24. § (2) bekezdés f.) pontjában meghatározott, a követelés biztosítása iránti pernek

tekintendő (...i Ítéltábla 9.Pf.../2003/9.) - mivel az ilyen keresettel a felperes azt kívánja elérni, hogy az adott szerződéssel elvont fedezet a hitelező követelésének biztosítékául a felszámolási eljárás körébe tartozó vagyonba visszakerüljön -, ezért az ítéltábla az 5 317 875 Ft perérték alapján 337 000 Ft (ÁFÁ-t is tartalmazó) ügyvédi munkadíj megfizetésére az I. r. alperes javára, és 168 000 Ft (ÁFÁ-t is tartalmazó) ügyvédi munkadíj megfizetésére a II. r. alperes javára a felperest a Pp. 217. §-ának (1) bekezdése szerinti teljesítési idővel kötelezte.

A felperes illetékfeljegyzési jog kedvezményben részesült, ezért a pervesztessége miatt a fenti pertárgyérték alapján „Az illetékekről” szóló 1990. évi XCIII. törvény (Itv.) 39. §-ának (1) bekezdése szerinti mértékű, állam által előlegezett kereseti illeték megfizetésére kötelezte az ítéltábla a 6/1986. (VI.26.) IM rendelet 13. § (2) bekezdése, és a 15. §-ának (1) és (3) bekezdése szerint.

Az I. r. alperes - a II. r. alperesre is kiható - eredményes fellebbezése folytán a felperes a másodfokú eljárásban is teljes pervesztes lett. Az ítéltábla ezért a Pp. 78. §-ának (1) bekezdése alapján az I. r. alperes javára őt az ügyvédi díjból eredően a pertárgyérték, mint fellebbezési érték alapulvételével a 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet 3. § (2) bekezdés a.) pontja, (5) bekezdése, és a 4/A. §-a szerint, de a (6) bekezdés alkalmazásával 27 %-os ÁFÁ-t is tartalmazó 95 250 Ft ügyvédi díj, mint perköltség megfizetésére kötelezte, amelyhez hozzászámította a fellebbezési illeték lerovása miatt keletkezett 425 500 Ft költséget, és a felperes által az I. r. alperesnek megtérítendő másodfokú perköltség összegét ekként 520 750 Ft-ban határozta meg.

Az önállóan fellebbezést elő nem terjesztő II. r. alperes javára pedig a másodfokú eljárásban a tárgyaláson való megjelenéssel felmerült, és a hivatkozott rendelet 3. § (3), (5) bekezdése, és a 4/A. §-ának (1) bekezdése szerint (27 %-os ÁFÁ-val növelten) 12 700 Ft-ban határozta meg a felperes részéről megfizetendő másodfokú perköltség összegét.

Debrecen, 2012. június hó 26. napján

Dr. Madarász Anna sk a tanács elnöke, Dr. Riczu András sk előadó bíró, Cogoiné Dr. Boros Ágnes sk bíró

A kiadmány hitelül:

Kiadó